

Edelsmid David Huycke De uiteindelijke uitkomst moet evidentie zijn.

*Hij maakt vormen van zilver en goud.
Hij maakt zwaar gewicht licht en omgekeerd.
Hij maakt schaduwen die haast stoffelijk zijn.
David Huycke is edelsmid, iemand die edele
metalen tot sieraden smeedt.
Hij verleent aan objecten, gebruiksvoorwerpen,
de schoonheid van het zilveren sieraad.
En zijn sieraden zijn juwelen van goud.*

De kleur van zilver is altijd anders. Zilver leeft. Het vangt licht en het past zich aan dat licht aan. Het verandert voortdurend tijdens de bewerking. Zilver is geweldig teder. Het bewerken vraagt nochtans veel energie. Het is hameren en hameren en nog eens hameren. Tussendoor moet het herhaaldelijk opgewarmd worden om de intrinsieke spanning van het metaal weg te nemen. Maar hameren moet koud. Werken met zilver is ook een tijdrovend gebeuren. Enig monniken-geduld mag mij niet vreemd zijn. In die zin staat het vak van edelsmid haaks op de tijdgeest. Het kan niet almaar sneller. Ik mag het geduldige geduld van een middeleeuwer blijven respecteren. En zijn zin voor avontuur bevestigen: de zoektocht van het patineren van zilver door middel van chemicaliën ligt enigszins verankerd in de aloude alchemistische procédés. Het is vaak herbeginnen, van meet af aan, omsmelten en hameren en alles overnieuw. Een uniek voordeel van zilver is de recupereerbaarheid. Een beeldhouwer loopt het risico steen en uren stuk te slaan, ik sla alleen de uren kapot.'

'Edelsmeedkunst heeft ook te maken met de

kunst van oplossingen zoeken. Wat ik in mijn hoofd heb, is daarom niet praktisch uitvoerbaar. Of niet onmiddellijk uitvoerbaar. Dan moet ik technieken verzinnen. Hulpconstructies opzetten. En experimenteren. Afwachten. Gokken. Op dat beetje geluk hopen. Het streven op zich is natuurlijk heel belangrijk. De uiteindelijke uitkomst moet echter evidentie zijn. Als toeschouwer moet je het gevoel krijgen dat het resultaat van de vorm van een object het enige mogelijke resultaat is. In die zin zijn objecten vanzelfsprekend. Een drinkbeker met schuin aflopende bovenrand moet er zo uitzien omdat het niet anders kan in dat geval. Evidentie is uiteraard een interpretatie die pas na de afwerking ingevuld kan worden. Terwijl je bezig bent, ken je wel de richting en weet je bij benadering wat uit de hoed komt, maar daar is amper vanzelfsprekendheid bij. Het hangt ook van de ingewikkeldheid van het te volgen traject af. Hameren sluit perfecte cirkels uit, geeft nooit volledig effen oppervlakten en geeft een wisselende structuur aan zilver. Je maakt een schaal en je maakt een tweede schaal en de twee schalen zijn gelijk van vorm en omvang, maar zijn niet identiek. Dat weet je voor je aan de aftrap komt.

Met ingewikkelde technieken, zoals de granulatietechniek, weet je soms helemaal niet waar je met je kom belandt. Het is een oude Etruskische werkwijze waarbij duizenden bolletjes de vorm maken. Het is een omslachtige en een moeilijke techniek. Omslachtig omdat je duizenden bolletjes moet maken. Daar ben je een tijdje mee zoet, want ze zijn niet groter dan de bolletjes van een hagelpatroon. En je weet niet of je resultaat zal boeken. De bolletjes moeten samen die vorm en

kleur krijgen die je voor ogen had. Ze moeten in elkaar versmelten en mogen niet in elkaar wegsmelten. Dat is een kwestie van de juiste temperatuur en de juiste smelttijd te vinden. Daar bestaan geen pasklare formules voor, vinden doe je door te experimenteren. Door almaar te herbeginnen. Als het een paar keer niet lukt kan ik me vreselijk ongelukkig voelen. Ik heb gelukkig een kind erbij nu. Op woensdag en tijdens weekends klim ik de laatste maanden zelden naar het atelier, die bewuste ingebouwde pauzes

helpen me om geen al te verdwaalde individualist te worden.'

'Tedereen is beïnvloedbaar. In meerdere of mindere mate. Ik heb veel opgestoken van de Italiaanse kunstsmit Babetto. Hij heeft me getoond dat je je materiaal heel ijl kunt maken. Dat heeft me de ogen geopend. Ik heb me in die techniek verdiept en er de fascinatie voor licht en schaduw en licht en zwaar uit ontwikkeld. Ik hou bijvoorbeeld ervan om een groot volume te maken dat toch licht hanteerbaar is. En een klein volume mag al eens zwaarder op de hand zijn. Ik kan uren zoeken naar het juiste gewicht voor een drinkbeker. Die moet perfect in de hand liggen. Die moet ook een evident gewicht hebben. Hij moet ook iets over de eventuele inhoud vertellen. Doe je een warme drank in de beker, dan moet de gebruiker die warmte voelen. Zilver leeft, zilver communiceert met de omgeving en zilver kan iets prijsgeven over zijn inhoud. Voorwerpen scheppen ook verwachtingen naar gewicht toe. Daar mag je als vormgever beslist op inspelen. Van een andere dimensie is licht en schaduw. Ik vind het spannend om schalensets te ontwikkelen die esthetisch correct in elkaar passen maar waarvan de tussenruimten afwisselend ingekleurd worden door licht en schaduw. Zo ontstaat een band van licht tussen de binnen- en buitenkant van de twee onderste schalen, een band van schaduw tussen de binnen- en buitenkant van de nummers twee en drie, opnieuw licht tussen vier en vijf... Als ik zoiets maak, als ik kom tot wat ik hoopte te komen, prijs ik mezelf gelukkig. Dan kan ik daar inwendig van genieten. Daar beoefen ik uiteindelijk dit vak voor.'

'Goud is een magnifiek materiaal. Goud is metaal dat een intrinsieke warmte uitstraalt. Het is hard en het is duur. Goud is van nature voorbestemd voor juwelen. Al verschillen de technieken om zilver en goud te bewerken niet zo veel. De tegenstellingen liggen meer in de hardheid van de metalen. En in de kleinschaligheid. Omdat goud duur is, moet ik me wel beperken. Vanwege die hardheid is goud wel duurzamer, gaat het langer mee en heeft het een bijna tijdeloze schoonheid. Goud dwingt me om nieuwe evenwichten te zoeken tussen licht en schaduw en licht en zwaar. Diezelfde fascinatie die ik heb voor zilver komt bij mijn creatie van juwelen aan het licht. In het klein, dan. Toch kan je met goud strakkere patronen uitwerken en de voorwerpen tevens scherper bewerken. De hardheid van goud kan je naar bijna onmogelijke evenwichten en verhoudingen brengen. Met zilver moet je al vroeger afremmen, zilver is veel plooibaarder, kwetsbaarder. Maar het zijn de grenzen van de materialen die ik zo graag aftast. Wat kan en wat kan niet? Wat is mogelijk en wat is onmogelijk? Waar eindigt iets?'

PAUL DE MOOR

